

liggen, ze behoefde niet juist een jonge vrouw te worden met appel-wangen.

's Zondags, dan was het Ina wel eens, alsof het kind haar bescherming zocht. Ze stelde haar iets voor: een wandeling, ergens theedrinken, een tentoonstelling gaan zien. Maar met eenige heftigheid zei Lilly, dat ze het liefst thuis wou blijven. Ze ging niet naar haar kamer om te studeeren, maar de boeken en tijdschriften van haar moeder interesseerden haar al gauw niet meer. — Eens stelde Ina lachend voor, haar wat Nederlandsch te leeren. Lilly antwoordde: Hè ja, dat zouden we misschien kunnen doen, vroeg toen waarom haar vader het nooit geleerd had, en of het heel moeilijk was. Ina's hart bonsde; ze wist plotseling hoe ze beginnen zou; ze zag zich met Lilly bezig, telkens weer, zij samen gebogen over een eenvoudig Hollandsch boek, een prentenboek misschien, en dan later de schoolserie van haar vader. Die had ze na zijn dood in haar koffert gepakt, zorgvuldig, en met de bedoeling alle deeltjes nog eens in te zien.

— Wanneer is de eerste les? vroeg ze, nu meteen? O, ik zou willen, dat je ineens iets ervan kende, en dat zeggen kon, een paar woorden....

— Ik weet niet, zei Lilly, op 't oogenblik heb ik toch geen zin; ik zou liever een jurk willen naaien.

Ina voelde haar oogen vochtig worden. Waarom ook had ze dit plotseling zoo graag gewild? En juist Lilly haar taal leeren, terwijl ze er Jack nooit over gesproken had? O, Jack, dacht ze, dien moest ik aanvaarden zooals hij was, en wat zijn we een goede vrienden geweest, vooral in 't laatst van zijn leven. Dat ging bijna zonder woord of klanken, zoo stil en zeker.

— Toe moes, zei Lilly, heeft u nog stof in huis? en helpt u me dan een beetje?

Nu gingen ze dus samen aan het werk. Ina teekende het patroon en Lilly knipte. — Ik zal wel rijgen, zei ze, want u kunt beter machine naaien, en passen doe ik, als de jurk heelemaal af is.

— En wie zal hem afmaken, als jouw eerste élan voorbij is gegaan?

— De kaboutertjes, die vroeger den Kerstboom versierden, — en — en altijd nog zooveel voor me doen.

— Och, kindje.

— Misschien zouden ze nog méér willen, ze zijn er gek genoeg voor, maar....

— Maar Lilly wordt groot.

Ze lachten en voelden zich beiden beklemd. Ina, omdat er toch eenige geprikkeldheid in haar bleef, om Lilly's kinderlijk egoïsme, Lilly, omdat ze intuïtief wist: Moeder gelooft me niet heelemaal meer.

Zoo ging die winter om, voor Ina zonder veel vreugd, en met een telkens weerkeerende hapering op de Zondagen.

Maar op een morgen in April — een witte wolk dreef langzaam door het blauw van den hemel — toen kwam Lilly aan het ontbijt, zeggend: